

Essay This is me! – Princess Kontire Attia

"Uw paspoort, mevrouw" zegt de servicemedewerker tegen mij lichtelijk geïrriteerd. Ik graai in mijn veel te grote tas opzoek naar een stuk papier dat mijn Nederlands burgerschap bevestigt. "Alstublieft" zeg ik en overhandig mijn paspoort. "U moet wel uw hoes ervan af halen, zo kan ik uw paspoort niet scannen!" En ze drukt mijn paspoort terug in mijn handen. Heel voorzichtig haal de beschermhoes eraf. Op de beschermhoes staat een embleem van de Ghanese staat en de tekst "Republic of Ghana pasport". Gekocht in Accra voor vijf cedi. Vijf cedi?!!!!! Ik geef je twee cedi riep ik vanaf de achterbank van de auto. Achteraf bleek twee cedi ook te veel te zijn. Niet veel later kocht mijn moeder er ook een, maar dan voor één cedi.

Het is makkelijker mijn Ghanese hoes van mijn paspoort te halen dan van mij zelf waardoor ik regelmatig tegen bepaalde mechanismes aanloop. In Ghana ben ik wit en in Nederland ben ik zwart. Wat ik daarmee bedoel is dat in Ghana men mij net zo hard afzet als een witte Europeaan, maar ook ophemelt als een witte Europeaan. Een *borga* of *obroni* word ik genoemd. Ja, ook in Ghana word ik weggezet als de ander. Ik spreek wel de taal, maar ik heb een accent. Ik kijk de mensen aan in de ogen. Als ik iets niet leuk vind of niet vind kunnen, ga ik als een botte Westfries er flink tegen in. Ik stel de pastoor lastige vragen over het geloof en laat te veel huid zien. Ik ben te wit, ik ben niet van daar. Ik ben toch anders. In Nederland ben ik te zwart, ik spreek dan wel ABN, maar mijn Facebookwall staat vol met posts en reposts over institutioneel racisme in het onderwijs en op de arbeidsmarkt. Ik lees boeken over de civil rights movement in de Verenigde Staten en ik confronteer mijn rijinstructeur met zijn anti-immigratie houding. Helaas, heb ik niet het privilege om mij niet druk te hoeven maken om issues rondom "race" en gender. Zoals Chimamanda Ngozi Adichie in haar boek *Americanah*: "Race doesn't really exist for you because it has never been a barrier. Black folks don't have that choice." Dit systeem heeft ervoor gezorgd dat ik *woke* ben en moet zijn. "Your silence will not protect you."¹ Ik sluit mij aan bij een groep studenten en young professionals, genaamd New Urban Collective (NUC). Hier bespreken we verschillende issues rondom racisme en discriminatie en zoeken we naar oplossingen. Dit is wat ik nodig had. Een *safe place*, een groep mensen die mij begrijpen, die mij houvast en hoop geven. Ik heb het gevonden, denk ik.

Soms voel ik mij een trapeze artiest. Zij loopt over een stuk touw hoog in de lucht en springt zo nu en dan over hindernissen. Hindernissen zoals racisme en seksisme. Soms valt ze naar beneden, maar ze droogt haar tranen en klimt weer naar boven. Net zo vaak en net zo lang tot dat ze aan de overkant is. Als product van de Afrikaanse diaspora ben je continu bezig met balanceren, continu aanpassen.

De Ghanese cultuur zorgt voor de nodige clash met de Westerse cultuur. De Ghanese cultuur is vrij conservatief en daardoor heel traditioneel. Ik ben altijd bezig met het leren van nieuwe vaardigheden en kom continu uit mijn comfort zone dit gaat niet altijd goed samen met de conservatieve Ghanese cultuur en de no risk policy van mijn ouders. Eén ding is nooit veranderd, ik blijf de grenzen van het leven opzoeken. Jezelf blijven is soms moeilijk, want wat is dat eigenlijk? Jezelf zijn? Hoe kan je jezelf zijn als je al je energie kwijt bent aan het balanceren en het aanpassen? Waar moet ik de energie vandaan halen om mezelf te zijn? Wat men graag vergeet is dat racisme en seksisme, twee uitsluitingsmechanismen, elkaar versterken, waardoor je twee zo sterk moet zijn, twee zo scherp moet zijn en het kost dus twee keer zoveel energie. Deze intersectionaliteit vraagt

¹Audre Lorde

om een andere benadering. "I have come to believe over and over again that what is most important to me must be spoken, made verbal and shared, even at the risk of having it bruised or misunderstood."² Jezelf blijven kun je alleen als je eigen agenda kunt bepalen. Opgroeien met twee culturen heeft voordelen. Je leert al heel snel dat er verschillende manieren zijn om een bepaald doel te bereiken, je leert ook verschillen te respecteren en keuzes maken. Je leert mens te zijn in een globaliserende wereld.

Ook gebruik ik Facebook om discussies aan te gaan en een probeer ik vrouwen van kleur te bereiken. Vertegenwoordigd voel ik mij niet op de traditionele vrouwendagactiviteiten. Organiseren zit in mijn bloed en discussies ga ik graag aan. In maart organiseer ik een diner voor vrouwen van kleur in het kader van de Internationale Vrouwendag. Tijdens het diner bespreek ik met 16 andere vrouwen van kleur thema's die ons aan gaan en ga ik opzoek naar het andere verhaal. Hier bepalen wij onze eigen agenda, hier eisen wij onze plek op. Thema's zoals seksualisering van het lichaam van de zwarte vrouw, seksisme, empowerment, loonverschillen tussen man en vrouw komen allemaal aan bod. Het creëren van een *safe place* voor vrouwen zoals ik, waar wij centraal staan, elkaar bemoedigen en inspireren was mijn droom. Eén van de vrouwen keek mij aan in de ogen en zei: "Dit was echt nodig." Het is belangrijk dat er een plek is waar je gehoord kan worden, waar je ideeën kan uitwisselen met anderen die tegen dezelfde uitsluitmechanismen aanlopen. Alleen wij kunnen elkaar inspireren en steunen. Wanneer één van ons van het touw naar beneden valt zullen wij dienen als trampoline, een zacht kussen om op te vallen. Vallen is niet erg zolang je maar weer opstaat. Dit is een nieuw begin voor ons allemaal, een nieuwe manier om onszelf op de kaart te zetten en kennis te delen. We zijn het niet altijd met elkaar eens, maar dat is niet erg. We discussiëren en we gaan opzoek naar de verbinding. Zo nu en dan vraagt men aan mij waarom ik mij zo druk maak om racisme en waarom ik mij zo bezig houd met zoveel negativiteit. Vaak beantwoord ik die vraag met stilte. De drang naar rechtvaardigheid en gelijkheid is te groot. Ik doe het niet alleen voor mijzelf, maar ook voor jou. Zelfs voor diegene die niet begrijpt waarom ik doe wat ik doe. Zelfs als diegene het nooit zal begrijpen. Ook voor jou. Ik weet niet waar ik de energie uit haal, uit de druk van mijn familie om te slagen of de druk van de maatschappij om te falen. Misschien zijn het wel de geweldige inspiratoren die ik om mij heen heb verzameld. Misschien zijn het mijn dromen of mijn realisme. Misschien komt mijn kracht uit het anders zijn. Met mijn Women of Color movement wil ik graag een podium bieden voor het andere verhaal.

"Many stories matter. Stories have been used to dispossess and to malign. But stories can also be used to empower, and to humanize. Stories can break the dignity of a people. But stories can also repair that broken dignity."³

Princess Kontire Attia

²Audre Lorde

³Chimamanda Ngozi Adichie